

κόσμον εἴσοδος αὐτοῦ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ ἀγάμου βίου· συγχρόνως δὲ καὶ αἱ φίλαι τῆς νύμφης κτενίζουσι καὶ πλέκουσι τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὰν καὶ ἐβενώδη αὐτῆς κόμην ἄδουσαι ἐνταυτῷ τὸ θλιβερὸν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἄσμα ἀπὸ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς.

Μετὰ τὴν τέλεσιν τούτων ὁ νυμφίος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν αὐτοῦ, πρоруεται, προήγουμένης τῆς μουσικῆς, ὅπως παραλάβῃ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἀπέχουσι βήματά τινα τῆς νυμφικῆς οἰκίας, δύο τῶν φίλων του λαμβάνουσι αὐτὸν ἐκατέρωθεν ἐκ τῶν χειρῶν, καθ' ὃν δὲ χρόνον οὕτω συνοδευόμενος, εἰσέρχεται ἡ πενθερὰ, ἥτις μετὰ τῶν ἄλλων συμπεθέρων ἀρρένων τε καὶ θηλέων περιμένει, ἐν τῇ αὐτῇ καὶ περιβάλλειτόν λαιμὸν τοῦ νυμφίου διὰ μανδουλίου, ὅπερ σημαίνει τὸν οἰκογενειακὸν ζυγόν, δίδουσα συνάμα αὐτῷ ῥάπισμα ἐπὶ τῆς παρειᾶς πρὸς ἀνάμνησιν τὴν περιποίησιν δὲ αὐτὴν δεχεται παρ' ὄλου τοῦ θήλεως συμπεθερολογίου. Ὅτε δὲ ὁ γαμβρὸς λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μελλόνυμόν του ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐνώσεώς των, δακρύουσα αὕτη προσποιεῖται ἀντίστασιν, εἰς δὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ νυμφαγωγοῦ πρὸς τὸν νυμφίον, ἄφρσέ την διότι κλαίει, ἀποκρίνεται «σύρετέ με ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄς κλαίω.»

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ κατὰ τὴν εὐλογίαν, ὅτε ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τὸ «Ἡσαΐα χόρευε», ρίπτουσι οἱ συγγενεῖς ἐπὶ τοὺς νεονύμφους βροχὴν ζακχαρωτῶν μετὰ βαμβάκοσπόρου μεμιγμένην, πρὸς σημεῖον εὐτυχίας. Μετὰ τὴν εὐλογίαν δὲ τοῦ ἱερέως συναλλάσσονται οἱ δακτύλιοι ἀμφοτέρων μέχρις οὗ μένει ὁ μὲν χρυσοῦς εἰς τὸν γαμβρὸν ὁ δ' ἀργυροῦς εἰς τὴν νύμφην.

Ἡ ἐπάνοδος ἐκ τῆς ἐκκλησίας γίνεται ἄλλοτε μὲν ἡμέραν ἄλλοτε δὲ νύκτα μετὰ δάδων καὶ λαμπάδων καὶ μουσι-